

Кристина Кочан

САВРШЕНО СУБОТЊЕ ВЕЧЕ

шибље

ципеле шкрипе кроз снег
удаљава нам се
загрејана колиба ватра
полако сада гаси
засићеност уздаха
трљање влажних тела
у немо поподне
у тами тихо шуњање
звери кроз шибље
преплет трагова стопа прстију
пламенова који распаљују
речи на топлим језицима
ти тек зимски пупољци
у трену прогутане
пољупцима
на путу ка даље

слушатељка птица

први пут у дому где их
не видим само чујем
сиве вране свраку врапца
лепет шишмиша речне

галебове чигру грлице
зебу гласан прелет
лабудова сред ноћи
до јутра замре
у корацима љубавника
пригуши лак снег
кроз отворен прозор
мраз окрзне
напола откривено тело
са њега цвркут паре
у његовом џепу
бело перо

ПАВИТ

као цвет мака
распе се у трену
склонио си ме малопре
зарио у моје месо
свих својих десет
прстију скупљао
пахуље које нису
постале снег и
њима пунио
голе џепове око
мог срца
обавила се павит
не туче сипи
по крововима
пролетња киша

КРЧЕВИНА

јун је стигао
раније но обично
процветале су астилбе
полетеле по крчевини
срео си их горе
док си се спуштао
тешком црном ципелом

замирисао си их док си
хватао дах сетио се
цваста у снегу
мене си на тренутак
угледао у подножју
одмах сам испарила
меке си их убрао
да би био ближе додиру
ја сам ти одавно
неизбежна

савршено суботње вече

музика и нешто песама
и ти за столом
скицираш велику
утрину из које ће се
родити син
упорна биће љубав
погледам у њу
привуче ме
у трену додир
длан у длан
тело у тело
вече је магличасто
и снежан спокој
ме обузима
живот који је некад
већ клијао из мене
тамо напољу дивља
децембар нас двоје
само дужинама
нашим грејемо дом

љубавна за К

у дрвеној кући седиш
запалио си
невидљив кист
вртиш као тарковски

овај свет око себе
гледаш полако ти се
одмиче старо ближи
ново кроз прозоре
кроз моје очи пада
на тебе светлост
онда се са тебе
диже сребрни прах
раздроби ме
у завејаној шуми
у медени сат
истрчи из ноћишта
животиња

у леду шуми

ветрићница разноси
борове иглице лагано
седају на рамена
ноћас је све без звука
кожа уз кожу као кист
уз кист само тамо
на северу хучи
у леду шуми у срцу
белог медведа
у грчевима иза прозирне
дубине

КРИСТИНА КОЧАН (1981, Словенија), песникиња и преводитељка, ауторка је четири песничке збирке: *селишча* (2021), *шивје* (2018), *Колеса ин мурве* (2014) и *Шара* (2008), која је била номинована за најбољу дебитантску књигу. Године 2019. у издавачкој кући Литера објављена је њена збирка кратких прича *Дивјаг*. Њена поезија је преведена на више од десет страних језика и укључена у бројне иностране антологије. За књигу песама *селишча 2022*. године добила је угледно књижевно признање, Вероникину награду.

Превела са словеначког и белешку о ауторки сачинила
АНА РИСТОВИЋ